

İnsanlık, üçüncü bin yıla girerken dünya, çok hızlı bir değişme ve gelişmeyi yaşıyor. Dünya, âdeta bir milletler mücadelesine sahne olmaktadır. Bu mücadelede kimi milletler bir araya gelerek, ortak kültürel değerler esasına dayalı birlikler oluşturuyorlar: Avrupa Birliği, Bağımsız Devletler Topluluğu, Amerika Birleşik Devletleri gibi. Bu birliklerin en tipik örneği, Avrupa Birliği'dir. Başlangıçta bir ekonomik dayanışma şeklinde ortaya çıkan bu topluluk, zaman içinde tek paranın kullanımı, sınırların kaldırılması ve daha birçok kültürel ortaklığı hedefleyen bir istikamette yol almaktadır.

Muhtemeldir ki bu tür birlikler, bir zaman sonra, ortak bir dile doğru da adımlar atacaktırlar. Gelişmiş ülkeler için dilleri, hem bir iletişim aracı, hem ürettikleri malları pazarlamak için bir ticarî araç hem de kendi dillerini zorunlu olarak öğretmek suretiyle elde ettikleri zahmetsiz bir gelir kapısıdır. Modern sömürgeciliğin en güçlü araçlarından birisinin dil olduğu artık çok iyi bilinmektedir.

Türkiye, 1980'li yılların sonlarından başlayarak serbest pazar ekonomisinin en acımasız biçimini yaşamaktadır. Bu noktada bizi, ekonomik alandaki sıkıntılardan ziyade, bu sıkıntıların kültürel sahayı nasıl etkilediği ilgilendirmektedir. Ülkemizde, gelir dağılımının bozulmasından kaynaklanan ekonomik dengesizlikler, toplumu ve kültür hayatımızı da karmakarışık hâle getirmiştir. Türkiye, kültürün yok sayıldığı, hayatın yalnızca maddî yönünü ön plâna çıkartan bir ülke görüntüsüne sokulmuştur. Şehirdeki aydınından kırsal kesimdeki çobanına kadar herkes belli konularla meşgul edilmektedir: Ekonomi, siyaset, din, spor ve magazin. Uzman olan veya olmayan herkes bu konularda konuşmaktadır. Bu keşmekeşte, bireylerin ruhî durumları, sosyal ve kültürel değerler, eğitim, sağlık, vatandaşlık bilinci, millî şuur, millî benlik gibi hayatî önem arz eden konular, çoğu zaman, gündeme dahi gelmemektedir.

Biz, bu yazımızda kültürel değerlerimizin en başta gelenlerinden dilimize ferdî ve millî açılardan bakacağız. Konuyu hakkıyla ortaya koyabilmek için, her şeyden önce, dil kavramından ne anlaşılması gerektiğini açıklamamız gerekmektedir.

Dilin işlevi nedir?

Dil ve konuşabilme yeteneği, insanoğluna yaratılışıyla birlikte bağışlanmış ve onu diğer canlılar üzerinde üstün kılmış en önemli özelliklerinden birisidir. İnsan adı verilen bu canlı türünün en üstün özelliği düşünebilmesi ve muhakeme edebilmesidir. Dil-düşünce ilişkisi ise, yüzyıllardan beri araştırılan bir konudur. Kimi dilbilimcilere göre, dil, düşüncenin evidir. Diğer bir söyleyişle, düşünce ancak dile oluşur ve yine dil sayesinde dış dünyaya aktarılır. Çok yeni sayılabilecek bir bakış açısına göre ise, adlandırma ve kavramlar olmadan düşünce üretilemez. Öyle anlaşılıyor ki insanı insan yapan bu iki temel özelliği, birbiriyle yakından ilgilidir.

Dil, bireye düşünce üretebilme, düşüncelerini dışa vurma, bilgi edinme, geçmişini hatırlama, gününü yaşama, geleceğine yön verme, kişiliğini kazanma, hayatını sürdürme gibi daha pek çok açıdan yardımcı olmaktadır. Bu yönüyle dil, daha çok bireyseldir. Çünkü, kişiliğimiz biraz da dilimizle kazanılır ve kişiliğimiz aslında dilimizde gizlidir. Dil, ferdî ve millî kişilik ve kimliğimizi bünyesinde barındırır. Dil, hayatın her safhasını kapsayan, her an onun içinde yaşadığımız genişçe bir dünyadır. Kısacası, dil, aslında hayatın kendisidir.

İnsanoğlu, toplu hâlde yaşamaya mecbur ve muhtaç olan bir canlı türüdür. Hiçbir insan tek başına yaşayamaz. İnsanların bir arada yaşayabilmeleri için, aralarında birtakım ortak özelliklerin bulunması gerekir. İnsanları bir araya getirip aralarında ortak duygusal bağlar kuran vasıtalarından birisi de dildir. Dilin insanlar arasında iletişimi sağlaması, onun çok küçük bir yönünü ifade etmektedir. Dil, asla mekanik değil, duygusal bir iletişim aracıdır. Dilin asıl işlevi, insanlar arasında doğal, duygusal ve ruhsal bağlar kurmasıdır.

Böylelikle diller, insan topluluklarını birbirlerine yaklaştırarak "millet" adı verilen sosyal kurumun oluşmasına zemin hazırlarlar. Bu yönüyle dil, milleti oluşturan bireyler arasında tam bir birleştirici unsur görevini üstlenir. Onları duygu, düşünce, hayal ve en önemlisi dış dünyayı algılama açısından birbirine yaklaştırır. Dil sayesinde ortak duygu, düşünce ve ideallere sahip olan bireyler arasında, aynı zamanda ortak bir şuur da oluşur. Bu şuur ferdî şuurun çok ötesinde millî bir şuurdur. Millî şuur ise, bir milleti ayakta tutan, geçmişini hatırlatan, değerlerini bugüne taşıyan, bugününü en güzel şekilde yaşatan ve bütün bunları kapsayacak şekilde geleceğe yön veren hareketlerin bütünüdür.

Türkçe, Türk milletinin dilidir.

Dilin bireye ikinci katkısı ise, onu dünya üzerinde tek başına yaşayan bir varlık olmaktan kurtarıp kendisiyle birçok açıdan benzeşen insanlarla bir arada yaşatma imkânı sağlamasıdır. Millî zevk, millî hareket tarzı, millî bakış açısı

ancak ve ancak dilin bu birleştirici, kaynaştırıcı etkisiyle elde edilebilir. Dilini bilmediğimiz insanlarla herhangi bir yöntemle anlaşmamız mümkündür. Bu anlaşma çoğu zaman mekanik bir iletişimden öteye gidemeyecektir. Çünkü, diller, asıl işlevini bireyler arasında duygusal bağlar, duygusal iletişimlerle kurarak ortaya koymaktadır. Günümüzde dillerin işlevi, eskisinden daha belirgin bir durumdadır. Diller, yukarıdan beri sıraladığımız gibi, şahsî ve millî açılardan her geçen gün daha büyük önem arz etmektedir. Şimdilerde bir insanın hangi millete mensup olduğu noktasında konuştuğu ana dili belirleyici unsurların başında gelmektedir. Eskiden bir insanın hangi milletten olduğunu anlamak için, öncelikle dış görünüşüne, kılık kıyafetine bakılırdı. Hızla küreselleşen ve kaynaşan dünyada artık bu ölçüler yeterli olmamaktadır. Herhangi bir millete mensup olma konusunda, konuşulan ana dili belirleyici olabilmektedir. Konuya kendi penceremizden bakacak olursak, Türk milletine mensup olmanın gereklerinden birisi de, hiç şüphesiz, Türkçe konuşmaktır. Türkçe konuşan insanlar, Türk milletinin fertleridir. Türkçe ise, Türk milletinin dilidir.

Dilde Özleştirme

1930'lu yılların başında dilimizdeki yabancı kelimelere Türkçe karşılıklar bulma konusunda yoğun çalışmalar yapıldığı bilinmektedir. O yıllarda dilimize çok sayıda yeni kavram ve kelime kazandırılmış, dildeki bu olağan dışı yabancılaşmanın önüne geçilmeye çalışılmıştır. Ne var ki özellikle Atatürk'ün ölümünden sonra, bu aşırı Türkçeleştirme hareketi çığırından çıkmış ve amacından sapmıştır. Türkçe kelimeler dahi yeni karşılıklar bulma gibi garip durumlara düşülmüştür. Başlangıçta iyi niyetli ve yararlı bir girişim olarak ortaya çıkan bu hareket zaman içinde, asıl çizgisinin dışına çıkartılarak yabancı dil denildiğinde, yalnızca Arapça ve Farsçanın kastedildiği bir noktaya çekilmiştir. Bu olumsuz durumu zamanında gören Atatürk ve o dönemin aydınları önlem alma yoluna gitmişlerdir.

Aşırı özleştirme hareketi, çok sayıda bilimsel yanlışlığı da beraberinde getirmiştir. Her şeyden önce bu hareketin dayandığı bir felsefe yoktur. Amacı ve kapsamı açık değildir. Dil gibi, ciddî ve ilmî bir konu, bilim alanından çıkartılarak siyasete ve başka emellere alet edilmiştir. Bilim adamlarından çok, açığöz fırsatçılar ortalığı doldurmuştur. Bu konudaki en büyük hatalardan birisi de kelimelerin arka plânı düşünülmeden hareket edilmesidir. Kelimeler, âdeta birer tuğla gibi düşünülmüş ve eskisini alıp yenisini koymakla her şeyin hallolacağı vehmedilmiştir. Hâlbuki her bir kelimenin arka plânı, etki alanı ve kavram genişliği vardır. Bir kelimenin izdüşümü kendisiyle sınırlı değildir. Bir kelimeyi değiştirmek demek, aynı zamanda o kavramla ilgili çok sayıda kullanımı bir anda yok saymak demektir. Özleştirmeciler bu gerçeği gözden kaçırmışlardır.

Aşırı özleştirmecilerin gözden kaçırdıkları gerçeklerden birisi de bu konuda halkın kabulünü ve kelimelerin yeni hayata uyum sağlama sürelerini hiçe saymalarıdır. Bu konuda tam anlamıyla "Ben yaptım, oldu" anlayışı esas alınmıştır. Kelime ve kavramların tarihî derinliği, bağlantıları, Türkiye ile Türkçe konuşan diğer soydaşlarımızın irtibatları hiçbir şekilde dikkate alınmamıştır. Sözde Türkçeleştirme akımı, gereğinden çok hızlı ve zorlamalarla sürdürülmüştür. Bu ise, başarısızlığı beraberinde getirmiştir.

Türkçeye zarar vermeye başlayan bu hareket, 1980'li yılların başında durdurulmuştur. Aşırı özleştirme hareketinin başarısızlığı gözler önüne serilmiştir. Kanaatimizce, dil tartışmaları bir taraftan dilimize katkılar sağlarken, diğer yandan da dilimize ve dilcilere karşı bir güven bunalımı oluşturmuştur. Bu açıdan bakıldığında, artık günümüzde eski-yeni kelime konusu büyük oranda kapanmıştır. Türkçe konuşan insanlar, kelimelerden ziyade, anlam ve düşünce üzerinde yoğunlaşmaya başlamıştır. Dilimize zarar veren bu kötü gidiş, bir şekilde durdurulduktan sonra, dilimiz tekrar eski itibarını elde etme yolundadır.

Türkçede yabancılaşma

21. yüzyıla girmek üzereyken yabancı bir dil bilmenin gereği ve önemi her geçen gün daha da iyi anlaşılmaktadır. Öğrenilen her yabancı dilin, yeni ufuklar açtığı, genel kültür ve kişiliğimize katkıda bulunduğu bir gerçektir.

"İletişim" in her türlü yeniliğin önüne geçtiği bir çağda, hiç kimse yabancı dilleri öğrenmenin yararını ve gereğini inkâr edemez. Üstelik, Türkiye gibi, kıtalar arası bağlantıları sağlayan bir ülke için bu durum, çok daha önemlidir. Ülkelerin kalkınmasında ve gelişmesinde bilimsel araştırmaların ve milletler arası ilişkilerin yeri çok büyüktür. Bu tür ilişkilerin kurulmasında yabancı diller, yardımcı bir araçtır. Ülkemizde son elli yıllık süreçte yabancı diller, araç olmaktan çıkmış / çıkarılmış, amaç konumuna getirilmiştir. Yabancı dil(ler) in işlevi saptırılmıştır.

1950'lerden itibaren dilimize, İngilizce kelimeler ve kalıp ifadeler girmeye başlamıştır. Bu tek taraflı etkileme, günümüze kadar artarak sürmüştür. Bugün ise, İngilizce kelimeler, dilimiz üzerine âdeta bir sağanak gibi yağmaktadır. Gelinek nokta epeyce vahimdir. Artık, önlem alma zamanı gelmiş ve geçmektedir. Bu durumu somut olarak ortaya koyabilmek için, uzun uzun örnekler gerek yoktur. Sokak ve caddelerdeki iş yeri adlarına bir göz atmak, televizyon kanallarının adlarına bakmak, kendisini aydın ve sanatçı varsayan yabancı hayranı tiplerin her akşam televizyonlardaki konuşmalarını dinlemek yeterlidir.

Dilde yabancılaşmanın sebeplerine indiğimizde, karşımıza çok farklı sebepler çıkmaktadır. Her şeyden önce

etkilendiğimiz yabancı dilleri, yaşadığımız coğrafya, devletler arası ilişkiler, din ve medeniyet bağları, ticaret, tarihî şartlar belirlemektedir. Bunlara başka sebepler de eklemek mümkündür.

Kanaatimizce ülkemizde son yıllarda yoğun bir biçimde yaşanan dilde yabancılaşma konusunda yukarıda saydığımız doğal sebeplerden ziyade, aydınlarımızın tavrı belirleyici olmuştur. Kimi aydınlar, bilgili ve kültürlü olduklarını gösterebilmek için, düşüncelerini eksik anlatma pahasına dillerine kıymışlardır. Olur olmaz yer de uysa da uymasa da yabancı kelimelerle konuşmak, aydınca caka satmanın en kolay yolu hâline gelmiştir.

Yabancılar karşı olan bu ilimiz, güçlü olduğumuz dönemlerde bize pek fazla zararlı olmamıştır. Ne zaman ki zayıf duruma düşmüşüz işte o zaman sıkıntılar baş göstermiştir. Bütün Türk tarihi boyunca, topyekün zayıf düştüğümüz en önemli dönem 19. yüzyılın sonları ile 20. yüzyılın başlarıdır. Söz konusu dönemlerde, bütün düşmanlarımız işbirliği yaparak üzerimize gelmişlerdir. Bu saldırı bir yandan topla tüfekte olurken diğer yandan da kültürel bombardımana tabî tutulmuşuzdur.

Bu toplu saldırının gerçek adı, bizi özümüzden koparma operasyonudur. Tanzimattan beri süregelen dönemde kendi değerlerimizi yıpratma yönünde çok büyük gayretler gösterilmiştir. Atatürk'ün gençliğe hitabesinde açıkça belirttiği gibi, iç ve dış düşmanlarımız el ele vererek özümüzü kurutma işine kalkışmışlardır. Bunun sonucu olarak da özellikle, şehirlerde ve aydınlar arasında kendinden uzaklaşma, her alanda yabancılaşma ortaya çıkmıştır. Kendisine yabancılaşan belli kesimlerin dilleri de doğal olarak yabancılaşma ve yozlaşma hastalığına yakalanmıştır. Daha dil alanına gelmeden hayat tarzımızdaki bu yabancılaşma, ülkemizde çok değişik yöntem ve yollarla uygulanmaktadır. Bunların başında gelişmiş ülkelerin klâsik sömürgeci metotları gelmektedir. Yabancı dille eğitim bu klâsik yöntemin en güçlü silahıdır. Bunun üzerinde çok fazla durmaya gerek yoktur. Ülkemizin manzarası bu durumun en güzel örneğidir.

Türkiye Türkçesindeki Batı kökenli kelimelerin sayısı inanılmaz derecede yüksektir. Bu açıdan kelime örneklerinden ziyade, daha tehlikeli olan kelime gruplarının boyutlarını anlamak bakımından son zamanlarda moda olan bazı kullanımları göstermemiz yerinde olacaktır. Türk dilinin genel yapısındaki tamlayan -tamlanan dizilişini alt üst eden ve Batı dillerinin kalıplarına uyan kalıpları ve cümleleri şöyle örneklendirebiliriz:

Salon Uğur Stüdyo Pazar, dokunmatik sistem, Cafe Ankara, Ali's Bar, Ahmet's leder, Belma Coiffeur, Otel The Marmara...

Bu tür örneklerle ilgili olarak daha önce Ankara'daki iş yeri isimleri üzerine yaptığımız araştırma sonuçlarına bakılabilir.

Yine, Batı dillerinden Türkiye Türkçesine giren bazı hazır söz kalıplarıyla bazı cümle şekillerini de bu örnekler arasında değerlendirebiliriz:

“-Kendine iyi bak!”

“-Korkarım, hayır!”

“-Üzgünüm.”

“-Kaç gibi gelirsin?”

“-Çay almaz mıydınız?”

“Umarız, programımızı beğenmişsinizdir.”

“Umarım, bütün bu anlatılanlar doğru değildir.”...

Öte yandan Türk dilinin genel yapısı içinde, etken çatılı yüklemelerden oluşan cümleler, Batı dillerinin etkisiyle çok defa edilgen yapıda kurulmakta ve “tarafından” kelimesiyle ifade edilmektedir:

“Düzenlenen törenle hayırsever bir vatandaş tarafından yaptırılan okulun temeli Millî Eğitim Bakanı tarafından atıldı.”

“Önümüzdeki günlerde ÖYS sınav sonuçları ÖSYM Başkanlığı tarafından açıklanacak.”

Ayrıca, yine Batı dillerinin etkisiyle, özellikle son yıllarda “almak, yapmak” gibi fiillerin çok defa gereksiz olarak yardımcı fiil şeklinde kullanıldıklarına da şahit olmaktadır:

“banyo almak” (yıkınmak)

“taksi almak” (taksi çağırma)

“bekleme yapmak” (beklemek)

“film yapmak” (film çevirmek) gibi.

Türkçenin bugünkü durumu

Türkçenin bugünkü durumunu bütün açıklığıyla ortaya koyabilmek için, biraz gerilere dönmekte fayda görmekteyiz. Türkiye Türkçesinin oluşumu Tanzimat dönemine kadar uzanmaktadır. Tanzimat döneminde dildeki mevcut Arapça ve Farsça unsurlara ek olarak bir de Batı dillerinin, özellikle Fransızcanın, etkileri sezilmeye başlanır. Tanzimat döneminde kısmî olarak yaşanan sade Türkçe akımından sonra, Servet-i fûnûn ve Fecr-i âti dönemlerinde dil, çok daha yoğun bir şekilde yabancı dillerin etkisinde kalır.

Türkçenin geçirdiği bu ağır ve bunalımlı dönemlerden sonra, nihayet 1911'den itibaren Ömer Seyfeddin ve Ziya Gökalp'ın ilkeleriyle Türkiye Türkçesinin temelleri atılmış olur. Millî Edebiyat ve onu takip eden Cumhuriyet döneminde, Türkiye Türkçesinin oldukça güzel bir şekilde kullanıldığını görüyoruz.

Bugün için, kamu oyu nazarında dilimiz ne durumdadır? Diğer bir söyleyişle dilimiz açısından yaşanan gerçekler nelerdir? Her şeyden önce belirtmemiz ve kabul etmemiz gerekir ki dil konusu ülkenin gündeminde, halkımızın ve pek çok aydınımızın düşünce dünyasında yoktur. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, ülkenin gündemi çoğunlukla yapaydır ve halktan, ülke gerçeklerinden kopuktur. Kısacası, dilimiz pek çok insanımız için yalnızca gündelik anlaşma aracıdır.

Kimi aydınlarımıza göre, zaten Türkçeyle bilim yapılamaz. Bu aydınlarımızın bir kısmı çözümü, modern Batı dillerini öğrenilmesinde görmektedir. Bunlar, açıkça söylemeseler de Türkçenin ancak bakkaldan alışveriş yaparken kullanılabileceği gibi bir kanaat içindedirler. Türkçeyle bilim yapılamayacağını savunan ve sayıları pek fazla olmayan diğer bir kitle ise, dilimizin kurtuluşunu Osmanlı Türkçesindeki zenginliği yeniden yakalamakla eşdeğer görmektedirler.

Türk kamu oyunu bilgilendiren ve yönlendiren en önemli unsurlardan olan basın yayın araçlarının pek çoğunda ise, Türkçeyi kullanma noktasında bir duyarlık söz konusu değildir. Sokak Türkçesi, argo ifadeler, bozuk bölge ağızları ile sosyetik söyleyiş bozuklukları televizyon ve radyoları işgal etmiştir. Bu noktada özellikle TRT kanallarını ve kimi özel yayın organlarını tenzih etmemiz gerekmektedir. Yine bu noktada duyarlı köşe yazarlarımızın hakkını teslim etmekle birlikte, gazete ve dergilerimizin herhangi bir dil denetiminden geçmediğini de burada belirtmemiz gerekir.

Gençlerin önemli bir kısmı, eğitim sisteminden kaynaklanan tembellek ve vurdumduymazlıkla, dil gibi konuların çok uzağındadır. Cep telefonları ve internet ağları icat edileli beri, gençler sevgilerine zaten mektup yazmıyorlardı da, bari diyorum, sevdiklerine gönderdikleri mesajlar kendilerinin olsaydı. Ortalıkta sahibi belli olmayan çok sayıda mesaj oradan oraya yollanıp durmakta. Esasen bu konuda gençleri suçlamak doğru değildir. Onları bu hâle yaşça büyükler getirmiştir. Gençlere sorumsuzluğu ve neme lazımcılığı "özgürlük" adıyla bizler takdim ve telkin etmedik mi?

Bu arada, bir avuç denebilecek dilci ve dilbilimciler, dilimizle ilgili araştırmalarını sürdürmektedir. Bunların sayısının gerçekten çok yetersiz kaldığını da hemen belirtmeliyiz. Türk Dili Kurumu başta olmak üzere, bazı kurum ve kuruluşlar, dilimizle ilgili faaliyetlerini devam ettirmektedirler. Türk Dil Kurumu, son on yılda dilimiz konusunda çok önemli adımlar atmıştır.

Çözüm yolları

Ortaya çıkan bu görüntüden sonra, bizce asıl önem arz eden konuya, dilimizin bugün için yaşadığı gerçeklere bakmamız gerekmektedir. Biz, dilciler, dilseverler birtakım konuları iyi niyetle tartışırken, galiba, bu tür tartışmaları gereğinden fazla abarttık ve yine gereksiz yere kamu oyuna taşıdık. Bizce, bu durum, bu tür konulara zaten duyarsız hâle getirilen kamu oyu nezdinde dilimize zarar vermiştir. Dilimiz ve dilciler itibar kaybına uğratılmıştır. Dil konusunda uzman kişiler ve diğer aydınlarımız elbette dil konularını yine tartışacaklardır ama artık kendi aralarında ve işi başka mecralara dökmeden! Dilciler, dilseverler dilimize sahip çıkalım!

Dünyadaki bütün gelişmiş ülkelerde ana dilini layıkıyla öğretebilmenin en emin yolu eğitimidir. Ana dili başlangıçta anneden ve çevreden öğrenilmekle birlikte asıl kıvamını okul ortamında bulur. Ülkesini ve milletini seven her eğitimcinin –branşı ne olursa olsun- ilk ve aslî görevi ana dilimizi konusunda çocuklarımızı duyarlı yetiştirmektir. Ana dilimizin doğru ve güzel öğretilmesi çocuklarımızı hem daha başarılı kılacak hem de toplumsal gelişmemize katkılar sağlayacaktır. Eğitimciler geliniz ele ele verelim ve dilimize kimliğimize sahip çıkalım!

Dil, ferdî ve millî önemi dolayısıyla, asla ve asla, başka amaçlar için alet edilmemelidir. Millî bütünlüğümüz ve geleceğimiz açısından dilimiz üzerinde hassasiyetle durulmalıdır. Dilin bireysel ve toplumsal işlevi üzerinde çok fazla düşünülmelidir. Ülkenin bölünmesini meşrulaştıracak bir tarzda, mahallî konuşma dillerinin asla ve asla eğitim ve yayın dili olmasını savunmamaları gerekir. Masum bir insan hakkı gibi görünen, gerçekte bizi bölmeyi ve sözde farklılığımız kendi ellerimizle bizlere tescil ettirmeyi amaçlayan böyle bir tuzağa kesinlikle düşülmemelidir. Avrupa Birliği sevdasına bindiğimiz dalı kesmeyelim! İşin daha da önemlisi, bu meseleyi, oy toplama uğruna hiçbir

şekilde kullanmamalarını bekliyoruz. Değerli siyasetçilerimiz, varlığımızın teminatlarından olan dilimize sahip çıkalım!

Sevgili gençler! Gelecek sizlerindir. Geleceğinizi şimdiden güvence altına almak, üstün başarılarla ulaşmak, milletler arenasında şerefli yerimizi koruyabilmek için, dilimizi en güzel biçimiyle öğrenmeye gayret edelim! Tertemiz pırıl pırıl zekâlarınızı dilimizin inceliklerini öğrenme yolunda kullanmanızı tavsiye ederim. Bunun için de edebiyatımızın ve dünya edebiyatının en seçkin örneklerini okuyunuz. Gençler, dilimize, kimliğimize ve geleceğimize sahip çıkalım! Son olarak da Türk kamu oyuna seslenmek istiyorum. Lütfen hep birlikte üzerimizdeki umursamazlığı atalım. Bizi biz yapan her gün içinde yaşadığımız değerlerimizin hakkını verelim. Çağdaş dünyada Türk kimliğiyle müstesna yerimizi alabilmek için seferber olalım. Türkçe gerek kökünün sağlamlığı ve anlatım yollarının zenginliği ile dünyanın en işlek ve en güzel dillerinden birisidir. Atatürk'ün "Türk dili dillerin en zenginlerindedir. Yeter ki bu dil şuurla işlensin" sözünü esas alarak dilimizin gücüne inanalım. Geliniz hep birlikte bu değerli hazineyi bütün dünyanın hizmetine sunalım. Türkçeyi dünya dili yapalım. Dilimize sahip çıkalım!